

комунікацій, мультимедійних характеристик засобів навчання, розширенням простору інноваційної педагогічної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Національна доктрина розвитку суспільства. Книга вчителя історії, етики, основ правознавства. Упоряд. Р.І. Євтушенко, О. В. Гавлетова. Х. 2006.
2. Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» [Електронний ресурс].
3. Державний стандарт базової і повної середньої освіти. Освітня галузь «Суспільствознавство», затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 23.11.2011р. №1392/[Електронний ресурс].
4. Методика навчання історії в школі. О.І. Пометун, Г.О. Фрейман. К., 2005, С. 328.
5. Інноваційні технології на уроках історії. Мокрогуз О.П. Х.: Вид. група «Основа»: «Тріада+», 2007. С.96.
6. Лебедева М.Б., Шилова О.Н. Что такое ИКТ-компетентность студентов педагогического университета и как ее формировать?. М.Б. Лебедева, О. Н. Шилова. Информатика и образование. 2004. №3. С.95-100.
7. Литвинова С.Г. Інформація сучасної освіти. Информатика в школі. 2009. - №9. С. 16-18.
8. Десятов Д.Л. Методика використання інформаційно-комунікаційних технологій у навчанні історії. Х.: Вид. група «Основа», 2011. 111[1] с. С.10-12).
9. Карташова Л.А. Формування ІТ-готовності як нової якісної характеристики учителя суспільно-гуманітарних дисциплін. [Електронний ресурс].
10. Учитель року 2005. Досвід кращих. Х.: Вид. група «Основа», 2005. 256 с. С.11-12).

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ВЧИТЕЛЯ ІСТОРІЇ ТА ПРАВОЗНАВСТВА

Ціпан І. І.

*здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
факультет географії, історії та туризму
Приватного вищого навчального закладу
«Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука»*

У духовному і політичному житті кожного народу є події роки, які назавжди входять в його історію, свідомість, визначають характер буття, місце і роль у світових цивілізаційних процесах. В історії України чимало подій, що перед усім світом засвідчили прагнення українського народу до вільного, щасливого, заможного життя. Як свідчить історія, із тисяч народів і народностей світу лише 200 вирости в нації – створили свої держави й домоглися визнання світової спільноти, серед них – Україна.

На уроках історії закладаються підвалини історичних уявлень майбутніх громадян про давнє минуле власне українського народу, його мови, культури, ментальних рис характеру, державно-політичного життя, як невід'ємної складової формування європейської цивілізації.

Під час уроків історії вчитель має донести до учнів ідею української державності як консолідуючого чинника розвитку суспільства й нації в цілому. Система патріотичного виховання передбачає формування історичної свідомості молодого покоління українців, що базується на вивченні історії боротьби українського народу за державну незалежність протягом свого історичного шляху, особливо у XX-XXI століттях.

Вивчаючи славні сторінки історії варто звертати увагу на те велике і світле, яке підносить наш народ до вершин цивілізації, визначає його заслуги перед людством.

Історія України – це не тільки події, а й історичні постаті. На прикладах життя, діяльності і боротьби за державу українських князів, козацтва, видатних гетьманів Б.Хмельницького, П.Орлика; всього українського народу та його видатних представників.

Вчителі мають ґрунтовно опрацювати терміни «патріотизм», «нація», їх розуміння учнями. Необхідно акцентувати увагу на тому, що патріотизм в нинішній час проявляється не лише в безпосередній боротьбі на Сході із зовнішнім ворогом, не тільки в надзвичайних ситуаціях, але є звичайним станом повсякденного життя людини.

На уроках історії відбувається виховання громадянської свідомості, гідності та честі в гармонійному поєднанні національних і загальнолюдських цінностей, утвердження ідеалів гуманізму, демократії, добра й справедливості. Вчитель має домогтися усвідомлення учнями спільності інтересів усіх етносів українського народу в розбудові України, формування міжнаціональної толерантності, необхідності розвитку духовної, фізичної досконалості, моральної, художньо-естетичної, правової, трудової, екологічної культури тощо.

При цьому одним із завдань учителя є максимальне використання потенціалу творчих здібностей та обдарувань здобувачів освіти. Інтелектуальні ігри, дискусії, диспути, прес-конференції, засідання «круглого столу», тематичні діалоги, ділові ігри та інші інтерактивні форми роботи емоційно збагатять уроки. Рекомендується широко використовувати документи, спогади, кіно- і фотоматеріали, звукозаписи, художні твори, які допоможуть створити на уроках відповідну емоційну атмосферу, підсилить виховний вплив навчального матеріалу.

Без оновлення національної освіти, розробки прогресивних технологій, гуманізації, диференціації та інтеграції навчання, науково обґрунтованої системи патріотичного виховання майбутніх громадян неможлива розбудова незалежної Української держави. Тому на сучасному етапі становлення правової демократичної держави та інтеграції України до загальноєвропейського співтовариства все більшої гостроти набуває проблема виховання в суспільстві духовної, високоморальної особистості – творця власного майбутнього, гуманіста, громадянина – патріота України.

Організуючи виховну роботу з патріотичного виховання, потрібно враховувати, що в Україні історично склався широкий спектр регіонально-політичних та регіонально-культурних відмінностей, існує неоднозначне ставлення до багатьох подій минулого та сучасності. Саме патріотизм, громадянськість повинні об'єднувати українців, зберегти те, що протягом століть

було нашою метою, - незалежну державу. Одним із важливих об'єднавчих чинників у суспільстві може слугувати збереження культурної та історичної спадщини.

Кожна молода людина є активним учасником розбудови громадянського суспільства, відіграє в ньому важливу роль та несе відповідальність у процесах прийняття рішень на всіх рівнях, які впливають на їх життя. На сьогодні перед нашою державою стоїть завдання - виховання у молодого покоління почуття патріотизму, формування особистості на засадах духовності, моральності, толерантності, реалізації науково-технічного та творчого потенціалу молодих громадян. Виходячи з цього, основна ідея полягає у мотивації громадської активності молодого покоління. Саме тому патріотичне виховання молоді є одним з найголовніших пріоритетів молодіжної політики в Україні. Патріотичне виховання є складовою частиною загального виховного процесу, являє собою систематичну і цілеспрямовану діяльність органів державної влади і громадських організацій з формування у громадян високої патріотичної свідомості, готовності до виконання громадянських і конституційних обов'язків.

Патріотичне виховання повинне гармонійно поєднуватися із залученням учнів до кращих досягнень світової цивілізації. Дана система повинна сприяти виробленню наступного мислення, прихильності своїй національній спадщині і усвідомленню його ролі і місця в світовому духовному розвитку, пошані до всіх інших культурницьких систем і традицій. Тільки глибока й усвідомлена любов до своєї спадщини спонукає людину з повагою відноситися до відчуттів інших, бути чутливим до трагедій Вітчизни і народу.

Результатом патріотичного виховання має бути сформованість почуття патріотизму, яке означає прояв особистістю любові до свого народу, поваги до українських традицій, відчуття своєї належності до України, усвідомлення спільності власної долі з долею Батьківщини, досконале володіння українською мовою.

ЛІТЕРАТУРА

1. Апраксина О.А. Позакласна робота в школі, К. Освіта 2007. 130 с.
2. Арчажникова Л.Г. Теорія і методика виховання. Програма для вищих педагогічних учбових закладів. Ужгород, 1991. С. 309.
3. Смирнов С.Д. Педагогіка і психологія вищої освіти. К.; Альма матер; 2004. 271 с.
4. Губко О.Г., Руденко Ю.Д., Кузь В. Г. «Українська козацька педагогіка і духовність». Умань. 2005.
5. Грушевський М. «Ілюстрована історія України», видання Шкільної ради.
6. Гнатюк В. М. «Управління системою національного виховання учнів загальноосвітньої школи», Методичний посібник, «Оріяни», Київ. 1998.
7. Дмітрієва Л.Г., Черноіваненко Н.М., Методика виховання в школі: Київ, 2000 р. 320 с.
8. Історичне краєзнавство. Під ред. М. Н. Матюшина. М. 1980.
9. Куберський І.Ю. Енциклопедія для педагога. Санкт Петербург, 1997. С. 576.
10. Кленов А.С. Я пізнаю світ: Дитяча енциклопедія. К.: 2009. С. 864.